

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.376/2023/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe; eljár: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	Fejér Vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Alperes képviselője:	dr. Ozsváth Zsolt r. alezredes kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése tárgyában indult közzszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes, 6. sorszám alatt
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 5.K.700.132/2023/5. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12.000 (tizenkétezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes helység1 Rendőrkapitánysága osztály1 alosztály1 állományában 2012-től teljesít hivatásos szolgálatot szabálysértési referens beosztásban, szolgálatteljesítési helye helység1. A 2018. január 1. napjától szám1 ált. számon kiadott, majd 2020. január 1. napjától hatályos szám2 számú munkaköri leírásai alapján feladatát a mindenkor hatályos jogszabályok és közzogi szervezetszabályozó eszközök által meghatározott keretek között végzi, előjárója utasítása alapján a munkaköri leírásban meghatározott feladatokon túl köteles végrehajtani a külön nem nevesített, de a rendőrkapitányság tevékenységi körébe tartozó és annak feladatköréhez kapcsolódó mindazon eseti jellegű feladatokat, amelyek ellátására elméleti felkészültsége, szakmai ismeretei, valamint tapasztalatai alkalmassá teszik, de ez beosztására, képzettségére, korára, egészségi állapotára vagy egyéb körülményre tekintettel rá nézve aránytalan sérelemmel nem jár.

[2] A felperes a szabálysértési referensi beosztása mellett rendszeresen látott el a napi feladatmeghatározásai során előjárója parancsára járőrszolgálatot, járőri feladatokat, migráns kísérorőri, készenléti feladatokat és rendezvénybiztosítást. A feladatellátásra vonatkozó parancsot a felperes a napi feladatok ellátásához kapcsolódó eligazításokban írásban kapta meg, amelyben a alosztály1 feltüntette, hogy túlszolgálat keretében milyen szolgálatot kell ellátnia, és milyen időtartamban. Az eligazítási parancsokban a Tevékenység Irányítási Központ (a továbbiakban: TIK) utasításainak végrehajtására, gépkocsizó járőri, mozgóori feladatellátásra, migrációs ellenőrzésre és rendezvénybiztosításra vonatkozó küldések szerepeltek.

[3] A felperes 2022. november 17. napján szolgálati panaszt nyújtott be a helység1 Rendőrkapitányság vezetőjéhez, amelyben 2019. november 1–2022. november 30. napjáig terjedő időre kérte az illetményalap 50%-ának megfelelő havi megbízási díj és törvényes késedelmi kamata megfizetését, mert referensi beosztása során annak ellátása mellett, abba nem tartozóan rendszeresen, átlagosan havi 1-4 (12 órás) szolgálatban látott el járőrszolgálati feladatokat, átlagosan havi 3-4 (12 órás) szolgálatban – jellemzően a M8-as hídon – migráns ellenőrzéseket, átlagosan havi egy (12 órás) szolgálatban migráns kísérorőri készenléti feladatokat és átlagosan néhány havonta alkalmanként 4-8 órában rendezvénybiztosításokat. Szolgálati panaszának a helység1 Rendőrkapitányság vezetője nem adott helyt, azt elbírálásra felterjesztette az alperes vezetőjéhez. Az alperes vezetője a szolgálati panaszt megalapozatlanság miatt a 2023. január 11. napján kelt határozatszám1 számú határozatában elutasította. Megállapította, hogy a panasszal érintett időszakban a rendszer1 integrált ügyviteli, ügyfeldolgozó és elektronikus iratkezelő rendszer szerint a felperes 123 alkalommal került elvonásra eredeti beosztásából közterületi szolgálati ághoz kapcsolódó tevékenységekre, a kimutatások alapján eseti jelleggel, amelyek túlórában kerültek elszámolásra.

A kereset és a védírat

[4] A felperes a szolgálati panasz elutasítását követően előterjesztett keresetében az alperes kötelezését kérte elmaradt megbízási díj címén 2019. november 1. – 2022. november 30. közötti időszakra (35 hónapra) bruttó 676.375 forint megbízási díj és annak középidoőtől (2021. június 6.) számított késedelmi kamata megfizetésére. Keresete jogalapját a rendvédelmi feladatot ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló

2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjára alapította, a megbízási díjat az illetményalap 50% mértékében, havi bruttó 19.325 forint összegben (jogszábai minimum) érvényesítette, figyelembe véve a többletteleher nagyságát, azt, hogy havi néhány szolgálatot érintett, és (esetlegesen) túlszolgálatként rendelték el.

[5] Álláspontja szerint a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a bekötésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr.1) 2. § (1) bekezdés ba) pontja alapján a szabálysértési referensi beosztásához a járőri és kísérőőri feladatok nem tartoznak hozzá, mert a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőr- és Őrszolgálati Szabályzat) tartalmazza kódex-jelleggel a járőrök (ideértve a járőrvezető, járőrparancsnok) tevékenységét. A kísérőőrökre vonatkozóan átfogó szabályozást ad a Rendőrség Fogdaszolgálati Szabályzatáról szóló 3/2015. (II. 20.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Fogdaszolgálati Szabályzat). Amennyiben jogi norma az adott munkakörre nézve kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A végzett többlet feladatok ellátásáért ellentételezést (megbízási díjat) kell fizetnie (Kúria Mfv.I.10.751/2016/4.).

[6] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte, elsődlegesen a megbízási díj megfizetésének jogalapját; másodlagosan a követelés esetszámaait és összegszerűségét vitatta. Elsődleges (jogalapi) érvelése szerint a perrel érintett időszakban felperes 123 esetben látott el olyan szolgálati feladatot, amelyeket a munkaköri leírásában foglaltak alapján és a különleges jogrend időszakában előjárója közvetlen utasításai szerint, illetve a munkavégzésre vonatkozó szabályok betartásával köteles ellátni, márpedig a perrel érintett időszakon belül 2020. március 11-étől Magyarország Kormánya a 40/2020. (III. 11.) Korm. rendelettel veszélyhelyzetet hirdetett ki, amelyet a 478/2020. (XI. 31.) Korm. rendelet és a 27/2021. (I. 29.) Korm. rendelet 2022. május 31-éig meghosszabbított. Az Ukrajna területén fennálló fegyveres konfliktusra, illetve humanitárius katasztrófára tekintettel, valamint ezek magyarországi következményeinek az elhárítása érdekében a veszélyhelyzet kihirdetéséről és egyes veszélyhelyzeti szabályokról szóló 180/2022. (V. 24.) Korm. rendelet 2022. május 25-étől hatályos. Szolgálatsszervezési okokból - a megnövekedett rendőri feladatok maradéktalan és szakszerű ellátása érdekében - szükséges és indokolt volt felperes részéről a szolgálati feladatain túl, eseti jellegű további rendészeti feladatok ellátása. A Hszt. szerinti megbízási csak a hosszabb időn át, folyamatosan a szolgálati beosztástól eltérő feladatok ellátása esetén alkalmazható (BH2018. 346.). Vagyis, a szolgálati érdekből eseti jelleggel a beosztáshoz tartozó feladatokon túli feladatellátás önmagában, automatikusan nem értelmezhető megbízásként.

[7] Egyebekben hivatkozott arra, hogy a helységi Rendőrkapitányság felperes beosztásához tartozó feladataitól eltérő szolgálati feladatok ellátása során a Hszt. 61. §-ában foglaltak szerinti ideiglenes átrendelést alkalmazta, az erre vonatkozó utasítások kiadására a szolgálati eligazító lapok felperes részére történő átadásával került sor. A Hszt. 61. § (1)-(4) bekezdéseiben foglaltak figyelembevételével az ideiglenes átrendelés időtartamára a hivatásos állomány tagját az illetményen felüli további díjazás nem illeti meg, így felperesnek megbízási díj követelésére nincs jogalapja.

[8] A másodlagos érvelésében vitatta a követelés esetszámaait, nem tartotta megalapozottnak a felperes 2020. január, február, június, július és december; 2021. április, június, július, október, december; 2022. január és március hónapokra vonatkozó igényét a havi egy, esetleg két alkalommal végzett, beosztásához nem tartozó feladatellátás okán, így összesen 23 hónapot tekintett olyannak (2019-ben kettő, 2020-ban hat, 2021-ben hat, 2022-ben kilenc), melyek esetében a feladatellátás esetszámai alapján a folytonosság esetleg

fennállhat (havonta rendszeresen több alkalommal, és nem eseti jelleggel történő feladatellátás), így véleménye szerint 23 hónap esetében a 19.325 forint/hónap figyelembevételével összesen 444.475 forint megbízási díj megfizetése jöhet számításba.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 483.125 forint megbízási díjat és ezen összeg után 2021. június 6. napjától a kifizetésig járó a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat mértékével megegyező összegű kamatot, továbbá 29.156 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[10] Elöljáróban azt vizsgálta, hogy a felperes által ténylegesen ellátott feladatok a beosztásához tartoztak-e, avagy azon túli munkavégzést jelentettek. E körben mindkét peres fél által csatolt iratok alapján megállapította, hogy a felperes a keresettel érintett időszakban túlnyomórészt havi rendszerességgel nem a szabálysértési referens munkakörbe tartozó feladatokat látott el, e napokon nem a rendőrkapitányság épületében végezte a referensi munkát; az eligazító parancsok alapján rendszeresen járőrszolgálatot végzett TIK utasítások végrehajtásaként. A szabálysértési referens és a járőr két külön beosztás, az állománytábla 32. pontja rendelkezik a járőri beosztásról, a 24. pont a járőrvezetői beosztásról és külön tünteti fel a szabálysértési referensi beosztást. A járőrszolgálat fogalmából következően a járőr szolgálati beosztásába a közterületek és nyilvános helyek rendőri ellenőrzése tartozik, amelynek során a járőr különböző, a normában meghatározott feladatokat lát el. Ezzel szemben a szabálysértési referensi munkakörbe tartozó feladatok külön szabályozást nyertek a munkaköri leírásban, amelynek alapján a felperes rendszeres munkaköri feladatát képezi a szabálysértések előkészítő eljárásának, a meghallgatásoknak, a bizonyítási eljárásoknak a lefolytatása és a rá kiosztott ügyek intézése. Ezen munkakörben felperesnek nem volt kötelezettsége a közterületek és nyilvános helyek rendőri ellenőrzése, a közterületeken történő járőrözés. A referensi munkakörbe tartozó feladatok jelentősen különböznek a járőrökre irányadó szolgálati beosztás által meghatározott feladatoktól. Felperes járőri, kísérori, migráns ellenőrzési, készenléti és rendezvénybiztosítási feladatokat rendszeresen és huzamosabb időn át látott el, havonta rendszerint több alkalommal. Az alperes eljárása nem felelt meg a felperes munkaköri leírásának, illetve a felperest nem eseti jelleggel utasította a szabálysértési referensi munkakörbe tartozó feladatokon kívüli egyéb rendőri feladatok elvégzésére. A felperes vonatkozásában a megbízási díj iránti igényt az alapozza meg, hogy huzamosabb időn át nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen látott el a munkaköri leírása szerinti szolgálati beosztásához nem tartozó, alapvetően járőri feladatokat.

[11] Megállapítása szerint az alperes nem vitatta, hogy a felperes a perrel érintett időszakban 123 alkalommal látott el olyan szolgálati feladatot, amely nem tartozott a munkaköri leírása szerinti beosztásához és ahonnan elvonásra került. Az alperes jogszerűen megbízhatta a felperest olyan feladatok elvégzésével, amelyek képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak, azonban utasításadási joga nem sérthette a felperes kinevezése és munkaköri leírása szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén a díjazásra való jogosultságát. Az alperes nem tette vitássá az eljárás során, hogy a felperes ténylegesen ellátta a számára meghatározott beosztásán túli feladatokat is, és az alperes nem is mentesítette a felperest a szabálysértési referensi munkakörbe tartozó feladatai ellátása alól, ezért a járőri feladatokat a felperesnek az eredeti szolgálati beosztása

mellett kellett ellátnia, amelyért többletdíjazásra jogosult (BH2018. 346., Mfv.II.10.304/2017/15.).

[12] Az elsőfokú bíróság megállapította a többletszolgálat ellentételezése körében, hogy a Hszt. 60. és 61. §-ok szerinti ideiglenes átrendelés jogszabályi feltételei a járőr és járőri jellegű feladatellátás során nem teljesültek. Az eligazító lapok tartalma nem felelt meg az ideiglenes átrendelés tartalmi-formai feltételeinek, nem tartalmazták a munkáltatói jogkör gyakorlóját, a járandóság megfizetésére köteles egységet, valamint a jogszabály szerinti időkorlátot, így nem feleltek meg a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 35/2015. (VI. 15.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr.2) 33. § (1) és (2) bekezdéseinek.

[13] A többletdíjazás összegét az elsőfokú bíróság az illetményalap 50% mértékében helytállónak találta, azzal, hogy a 2020. évet érintően a január-február, a június-július hónapokat, a 2021. évben az április és július hónapokat, október és december hónapokat, 2022. évben január és március hónapokat tekintette olyan időszaknak, melyek több hónapon keresztül az adott hónapban csak egy-egy eseti jellegű feladatellátást jelentettek és amely kapcsán nem lehetett megállapítani azt, hogy a felperes több hónapon át rendszeresen és huzamosabb ideig látott el nem a munkakörébe tartozó többletfeladat. Mindezek alapján a felperes által előterjesztett teljes időszakra vonatkozó megbízási díjigényt csak részben találta megalapozottnak, és a felsorolt hónapok tekintetében előterjesztett kereseti igényt részben elutasította.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[14] Az alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, valamint első- és másodfokú perköltség viselésében marasztalását kérte. Fellebbezési érvelése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben hibásan állapította meg és téves jogértelmezésre jutott, amikor a felperes keresetének nagyobb részben helyt adott; az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Hszt. 61. § (1) és (3) bekezdéseit, a BMr.2 33. § (1)-(2) bekezdéseit. Az elsőfokú bíróság a perbeli tényektől eltérve tett a Hszt. 60. §-a szerinti átrendelésre vonatkozó megállapításokat, ezzel megsértette a Kp. 2. § (4) bekezdésében foglalt rendelkezést. Állította, hogy a Hszt. 61. § (1)-(4) bekezdései, a BMr.2 33. §. (1) és (2) bekezdései helyes értelmezése alapján a helységi Rendőrkapitányság állományába tartozó felperes esetében lehetőség volt arra, hogy egyedi utasításban a rendőrkapitányság hatékony működése érdekében az eredeti szolgálati beosztásához nem tartozó feladatok ellátására kerüljön ideiglenesen átrendelésre egy-egy napra. Téves az a megközelítés, mely szerint egybefüggő időszaknak tekinthető az egyes ideiglenes átrendelések napjai közötti időszak, ezt támasztja alá a Hszt. 61. § (3) bekezdésének azon szövegezése, mely szerint az ideiglenes átrendelésre egy naptári éven belül összesen 30 nap időtartamban kerülhet sor, vagyis az ideiglenes átengedésre nem egy időszak, hanem napi bontásban is sor kerülhet. Felperes az ideiglenes átrendeléssel nem érintett időszakban saját beosztásához, munkaköréhez tartozó feladatokat látott el, akár több napon keresztül, ezzel az ideiglenes átrendelés tényszerűen is megszakadt. Emellett az ideiglenes átrendelések napjainak száma a Hszt. szerinti időkeretet nem lépte át. Az ideiglenes átrendelésekre a munkáltató felperesnek szóló parancsot adott írásban, ezzel a BMr.2 33. § (1) bekezdésében írt feltétel teljesült. Az ítélet önmagának is ellentmondó megállapítást tartalmaz a [29] pontban. Az írásos utasítás kapcsán nincs jelentősége annak, hogy az utasításban a munkáltatói jogkör gyakorlója, illetve a járandóság megfizetésére köteles egység nem került feltüntetésre, mivel az ideiglenes átrendelésre csak a

szervezeti egységen belül kerülhet sor. Ebből pedig értelemszerűen következik, hogy azonos szervezeti egység esetén sem a munkáltatói jogkör gyakorlójában, sem a járandóság megfizetésére köteles egységben nem következhet be változás. Önmagában az a körülmény, hogy az írásos utasításban nem került rögzítésre a munkáltatói jogkör gyakorlójának személye, illetve az, hogy a felperes írltményét mely szerv költségvetéséből fedezik – mely adatok egyébként felperes számára is egyértelműek voltak – nem teszi az ideiglenes átrndelést semmissé.

[15] A felperes a fellebbezési ellenkérelemben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint ideiglenes átrndelésről alperes parancsot nem állított ki és az eligazító lapok tartalmából nem állapítható meg, hogy az állományilletékes parancsnok akarata a felperes ideiglenes átrndelésére irányult volna, másrészt az eligazító lap nem tartalmazza az ideiglenes átrndelés esetén szükséges, a BMr.2 33. § (1) bekezdése szerinti kötelező adatokat. A Hszt. 61. § (3) bekezdése alapján az ideiglenes átrndelés főszabályként 30 napig tarthat, ezért garanciális jelentősége van annak, hogy az átrndelés teljesítésekor mindkét fél számára egyértelmű és világos legyen, hogy az adott feladatot ideiglenes átrndelés keretében látja el a hivatásos állomány tagja, ezáltal a törvényben meghatározott 30 napos limitbe az adott feladat beszámít-e. Ezért szükséges, hogy a parancs vagy az írásbeli utasítás egyértelműen megjelölje magát az ideiglenes átrndelést.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[16] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – nem alapos.

[17] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, megalapozottan és jogszerűen döntött a megbízási díj jogalapja kapcsán a napi eligazítások minősítéséről, az ideiglenes átrndelés jogintézménye feltételeinek értelmezéséről, helytálló indokaival az ítéltábla egyetértett, és a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a következőket emeli ki.

[18] A másodfokú bíróságnak – a bizonyítás és vizsgálat hivatalbóli elrendelésének körén kívül – kizárólag a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között volt lehetősége dönteni, e vizsgálat keretein – főszabály szerint, törvényi kivételeket leszámítva – nem terjeszkedhetett túl. Mivel az alperes a fellebbezésében, annak tartalmát tekintve nem vonta kétségbe a tényállás helytálló megállapítását, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást vette alapul: e körben a csatolt iratok alapján az elsőfokú bíróság okszerűen állapította meg, hogy a felperes hosszabb időszakon át rendszeresen látott el a munkaköri leírásában rögzített beosztásához nem tartozó feladatokat, 123 alkalommal látott el olyan szolgálati feladatot, amely nem tartozott a munkaköri leírása szerinti beosztásához és ahonnan elvonásra került.

[19] Az ítéltábla kiemeli, hogy az alperes a fellebbezési kérelmében a Kp. 109.§ (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte, azonban csak azon ítéleti rendelkezést támadta, amelyben az ideiglenes átrndezés anyagi jogi szabályaira hivatkozott, a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontjának a megsértése a másodfokú bíróság vizsgálatának irányát nem képezhette, és tételes eljárási jogszabálysértést sem jelölt meg, jogszabálysértés

megjelölése nélkül állította az okszerű bizonyítékértékelés megsértését, így kizárólag az ideiglenes átrendezés szabályainak alkalmazhatósága, erre nézve az elsőfokú bíróság jogértelmezésének megalapozottsága vizsgálata jelölte ki a felülbírálat tárgyát.

[20] Az ítéltábla rámutat, hogy a perbeli esetben nem álltak fenn az átrendelés, ideiglenes átrendelés szabályai. Az irányadó felsőbb bírósági gyakorlat (Kf.VII.39.661/2020/5. – BHGY K-KJ-2021-13., 1.Kf.700.139/2023/4. – BHGY FIT-KJ-2023-275., 2.Kf.700.100/2023/4. – BHGY FIT-KJ-2023-191) már elemezte ezen jogintézmények és a megbízási díj elhatárolását. A Hszt. 60-61. §-ai, továbbá a BMr2. 33. §-a alapján az átrendelés, ideiglenes átrendelés írásbeli – állományparancsban vagy utasítással történő – elrendelésének, valamint feltételeinek hiányában annak követelményrendszere nem valósult meg, ezzel ellentétes állítást az alperes tévesen fogalmazott meg.

[21] Az irányadó felsőbb bírósági gyakorlat (Kf.VII.39.661/2020/5. – BHGY K-KJ-2021-13) már elemezte e jogintézmény és a megbízási díj elhatárolását is. A Hszt. 61. §-a, valamint a 31/2015. BMr. 33. §-a alapján az ideiglenes átrendelés írásbeli - állományparancsban vagy utasítással történő - elrendelésének, valamint feltételeinek hiányában annak kritériumrendszere nem valósul meg. Az ítéltábla a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján megállapította, hogy az alperes az ideiglenes átrendelésekről parancsot nem állított ki. Az állományilletékes parancsnok ideiglenes átrendelésre irányuló akarata egyéb irat (pl. eligazító lap) tartalmából sem állapítható meg, mivel az az ideiglenes átrendeléshez szükséges adatokat nem tartalmazza. A felperes fellebbezési ellenkérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy garanciális jelentősége van annak, hogy az ideiglenes átrendelés teljesítésekor a felek számára nyilvánvaló legyen, hogy a hivatásos állomány tagja az adott feladatot ideiglenes átrendelés keretében végzi, és az is, hogy a feladatellátás a törvényben meghatározott 30 napos limitbe beszámít-e.

[22] A Kp. 79. § (2) bekezdés a) pontja értelmében közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos perben a közigazgatási szerv köteles bizonyítani az igény elbírálásához szükséges általános hatályú rendelkezések, utasítások és a jogvita eldöntéséhez szükséges, a közigazgatási szerv működési körében keletkezett iratok tartalmát. Ebből kifolyólag a perben az alperest terhelte azon tényeknek és körülményeknek az igazolása, amely alapján az elsőfokú bíróság a Hszt. 60-61. §-ai szerinti átrendelés, ideiglenes átrendelés, mint egyoldalú munkáltatói intézkedés megvalósulását vizsgálhatta, e bizonyítási kötelezettségének azonban az alperes nem tett eleget. Nem tudta bizonyítani azt sem, hogy az egyes ideiglenes átrendelések napjai közötti időszak nem tekinthető egybefüggő időszaknak. Az ítéltábla az alperes azon álláspontját nem osztotta, amely szerint a perbeli esetben az ideiglenes átrendelés megszakadt.

[23] A másodfokú bíróság hangsúlyozza: átrendelés, ideiglenes átrendelés esetén - a megbízással ellentétben - a Hszt. kógens rendelkezése követeli meg a munkáltató erre vonatkozó írásbeli intézkedését [Hszt. 61. § (2) bekezdés], amelytől eltérni nem lehet (EBH2010. 2259.). Ennek kapcsán nem hagyható figyelmen kívül, hogy az átrendelés időtartamára egyebek között rendelkezni kell - a munkavállaló munkajogi helyzetét rendező garanciális szabályként - a munkáltatói jogkör gyakorlójának személyéről, valamint arról, hogy az átrendelt illetményének és egyéb járandóságainak megfizetése mely szervezeti egység költségvetését milyen részben terheli, így - mint azt az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg - az ideiglenes átrendelés elengedhetetlen kelléke az írásbeliség. Mindezekon túlmenően lényeges körülmény, hogy az ideiglenes átrendelés során a hivatásos állomány tagját a szervezeti egységen belül az eredeti beosztása megtartása mellett, de az eredeti szolgálati beosztásához tartozó feladatok helyett a rendvédelmi szerv hatékony működéséhez szükséges szolgálatszervezési okból – akár más szolgálatteljesítési helyen történő – azonos, vagy más szolgálati feladatok ellátására kötelezik. A keresettel érintett időszakban nem

vitásan a felperes eredeti szolgálati beosztását megtartotta, a beosztási feladatellátása alól nem mentesítették.

[24] Az alperes a fellebbezésében téves jogértelmezéssel fejtette ki, hogy az írásos utasítás kapcsán nincs jelentősége annak, hogy az írásos utasításban a BMr2. 33. § (1) bekezdésében írt összes tartalmi elem, így kiemelten a munkáltatói jogkör gyakorlója, illetve a járandóság megfizetésére köteles egység nem került feltüntetésre, mivel a Hszt. 61. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az ideiglenes átrendelésre csak a szervezeti egységen belül kerülhet sor. Ebből pedig értelemszerűen következik, hogy azonos szervezeti egység esetén sem a munkáltatói jogkör gyakorlójában, sem a járandóság megfizetésére köteles egységben nem következhet be változás. A Hszt. 60.§ szerinti átrendelés és a 71.§ szerinti megbízás elhatárolása nem az alperes következtetésén, hanem a hozott intézkedés valós tartalmi elemein alapszik. Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a Napi szolgálati összesítők nem fogadhatók el – mint címzett munkáltatói jognyilatkozat – a kifejezetten az ideiglenes átrendelésre vonatkozó, a BMr2. 33. § (1) bekezdés a)-e) pontjainak megfelelő tartalmú állományparancsot vagy írásbeli utasítást megtestesítő dokumentumként, egyrészt azon okból, hogy a konjunktív kötelező tartalmi elemek teljeskörűen nem teljesülnek: a kötelező elemek közül – tehát az átrendelés indoka, a munkáltatói jogkör gyakorlójának megjelölése, valamint az illetménynek és egyéb járandóságoknak a megfizetésére vonatkozó rendelkezés hiányzik. Másrészt a Napi szolgálati összesítők egyáltalán nem tartalmazzák az „ideiglenes átrendelés” megjelölést, de még a Hszt. 61. §-ára való utalás sem jelenik meg a szövegükben.

[25] Ezen okmányok, mint tartalmukból kitűnnek, a napi szolgálat ellátásának fontos kellékei, a szolgálatra való felkészüléshez, és a szolgálat pontos ellátásához tartoznak, de nem vonható le belőlük olyan összefüggés, olyan mértékű kiterjesztő értelmezés, amely szerint a szolgálat megkezdésekor kiállításra kerülő eligazító lappal együtt tartalmilag eleget tennének a Hszt. 61. §-ában foglalt ideiglenes átrendelés jogszabályban foglalt követelményeinek. Az átrendelés, ideiglenes átrendelés szabályai kógensenek és garanciális jelentőségűek, részben a Hszt. alapelvei (különösen kölcsönös együttműködés, rendeltetésszerű joggyakorlás, joggal való visszaélés tilalma) érvényesülése szempontjából, de az átrendelés időtartamának törvényben meghatározott mértékére tekintettel a szakmai feladatok zökkenőmentes ellátása érdekében is. Helytállóan hivatkozott a felperes az ellenkérelmében arra, hogy az alperes az ideiglenes átrendelésekről parancsot nem állított ki és az eligazító lapok tartalmából nem állapítható meg az, hogy az állományilletékes parancsnok akarata egyértelműen, kétséget kizáróan a felperes ideiglenes átrendelésére irányult volna.

[26] Mindebből következően az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a tekintetben, hogy a felperest az általa végzett többletfeladatokért a megbízási díj megilleti.

[27] A másodfokú bíróság a kifejtettekre figyelemmel megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perben jelentős tényeknek, bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetését teljeskörűen elvégezte, érdemi döntésének részletes indokát adva, a bizonyítékok értékelésének okszerűségét sem sértette meg. Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[28] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg a felszámított összeggel egyezően.

[29] Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentesség illeti meg, ezért az Itv.

39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdésébe szerint számított 38.650 forint fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontja, és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[30] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[31] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. április 10.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró